SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

Vol. XCV No. 19. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 30, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 30-го СІЧНЯ 1988 Ч. 19. РІК XCV.

МЕЙОР БАЛТИМОРУ ВИДАВ ПРОКЛЯМАЦІЮ З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Балтимор (Б.С.). — Курт Шмовк, новообраний мейор міста Балтимор, що перейняв свій пост місяць тому, видав з нагоди ювілею Тисячоліття Християнства в Україні святочну проклямацію в неділю, 10-го січня ц.р. У своїй проклямації мейор, покликуючись на хрищення в 988 році, культурні і релігійні користі України з християнізації, як теж збереження віри українським народом мимо воєн голоду, ґеноциду і поневолення невіруючими та врешті плекання релігійних традицій українською громадою Балтимору, проголосив 10-те січня 1988 року Днем Ювілею Тисячоліття Українського Християнства.

Мейор проголосив свою проклямацію під час просфори парафії св. Михаїла, яка відбулася після співаної Служби Божої 10-го січня в залі Дому Української Молоді. Прибув він туди з Пітером Марудасом, одним з близьких дорадників. По відкритті просфори молитвою, о. Юрій Маркевич, парох церкви св. Михаїла, привітав нового мейора в цій громаді, а згодом вітали його коротким словом д-р Андрій Лемішка, голова Комітету Тисячоліття, та мгр Андрій Чорнодольський, голова Комісії зовнішніх зв'язків цього комітету. Останній в своєму слові згадав про совєтські репресії українських Церков з одного боку та намагання совєтської влади використати тисячолітні святкування, до яких вона не має ні морального, ні політичного права, бо воно за Україною і українським народом, для своїх цілей у вільному світі.

Він висловив вдячність за те, що тут громада має змогу вільно молитись та зберігати свої традиції.

Опісля діти парафії піднесли мейорові китицю червоних рож, а присутні заспівали „Многая літа". Надійка Чорнодольська і Мирося Поліщук несли квіти, а Левчик Івашко при передачі квітів привітав мейора. Мейор подякував за привіти та відчитав проклямацію. Мило заскочений таким теплим привітом, мейор залишився на обіді. Перед його відходом шкільна молодь у вишиваних блюзочках і сорочках йому заколядувала, д-р Дмитро Коструб'як, голова Будівельного комітету, попрощав, а присутні, які вщерть заповнили залю, зробили овацію.

Проклямація мейора появилась завдяки заходам Балтиморського Комітету Тисячоліття Хрищення України, зокрема його Комісії зовнішніх зв'язків. Їм треба завдячувати присутність репортерів і камер телевізійного русла ч. 11. Станція ця була в контакті з комітетом уже з 2-го січня, в неділю, 3-го січня перевела частинне інтерв'ю з д-ром А. Лемішкою й мгром А. Чорнодольським, а 10-го січня фільмували кадри із співаної Служби Божої в церкві св. Михаїла та згодом відчитування проклямації під час парафіяльної просфори. Деякі кадри із цього фільмування були показані на руслі ч. 11 в годині 6-ій вечора та багато обширніше в годині 11-ій вечора з добрими коментарями про ювілей Тисячоліття Хрищення України.

УКРАЇНЦІ КАНАДИ ОТРИМАЛИ МІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ ДОПОМОГИ

Торонто (тел.) — Уряд Канади на прохання Комітету Українців Канади приділив на українські цілі 1 міл. долярів, з таким розподілом: 500,000 на Український Дослідчий Центр в Едмонтоні, 350,000 дол. на продовжування праці над Енциклопедією України в англійській мові, а 150,000 для праці КУК конкретно, щоб встановити Українське Інформаційне Бюро в Оттаві, на відзначування 1000-ліття Хрищення України і на підготовку відзначення 150-річчя українського поселення в Канаді.

Цю високу суму уряд Канади схвалив після того, як КУК звернувся з особливим проханням до прем'єра Канади Браєна Малруні і до його заступника Дана Мазанкоского.

НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

М. ШАКЕД ДАЛІ ОБОРОНЯЄ СВІДКІВ ПРОКУРАТУРИ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — У четвер, 28-го січня ц.р., прокуратор Міхаель Шакед продовжував оборону зізнань тих свідків, які виступали від прокуратури в попередніх стадіях процесу Івана Дем'янюка.

Свою оборону він розпочав зізнаннями Міріям Радівкер, стараючись аргументувати її чесність і коректність праці, як „досвідченого дослідника голокосту". Він переконував, що М. Радівкер працювала цілий час за приписами американських правил і аналізувала усі ці правила, які вона вживала.

Але оборона закидає, що М. Радівкер, представляючи свідкам до розпізнання фота, показала відмінне фото підозрілого, а відмінні інші. На думку М. Шакеда, М. Радівкер не була зобов'язана поставити лише одного рода фота тому, що свідки знали кого ідентифікують і не могли помилитися.

Тут однак арґументацію прокуратора поставила під сумнів суддя Далія Дорнер, яка подала як приклад свідка Туровского (до речі вже померлого), який сказав, що пам'ятає Івана тому, що цей хоча молодий, мав лисину. Отже тому М. Радівкер повинна була показати багато знімок, які були б подібні до Дем'янюка, а не інакшу на ідентифікацію підсудного. Цей сумнів судді відкинув прокуратор М. Шакед, заявляючи, що суддів не може переконувати зізнання одного Туровского, коли було багато свідків, що впізнали Дем'янюка.

В дальшому забрав голос суддя Дов Левін, який ствердив, що існує закид оборони, що свідки, які розпізнавали фота взаємно інформували себе, кого і як розпізнавати. Цьому закидові заперечив М.Шакед також, кажучи, що найкращим доказом того, що не було ніякої конспірації є те, що Єлія гу Розенберг розпізнав Івана із знімки в 1976 році, а П. Епштайн тільки в 1979 році. Коли б було домовлення свідків, то ці два були б порозумілися та інакше говорили.

М. Шакед проаналізував і проарґументував вірогідність і вартість зізнань усіх уцілілих з Треблінки і в наслідок того він просив суддів щоб надали цим зізнанням велику важливість.

Але тут суддя Д. Дорнер завважила, що свідки прокуратури П.Епштайн і Е. Розенберг сказали лише такі слова: „Я бачив велику подібність між Дем'янюком і Іваном Ґрозним", тому такі зізнання М. Шакед не може хіба уважати „вірогідними".

Суддя Цві Таль сказав, що надіявся, що Е. Розенберг у вчорашньому перепитуванні скаже, що він був певний про смерть Івана і тепер справді здивований, коли побачив його на фотознімці. Однак Е. Розенберг цього не зробив.

Стаючи в обороні зізнань тих свідків, М. Шакед сказав, що свідки не знали чи цей Іван є мертвим, а мали лише розпізнати світлини. Тут він згадав свідка Ґустава Боракса (той, що їхав поїздом з Ченстохови на Фльориду і не пам'ятає ім'я свого сина), який свідчив, що Іван Ґрозний був у Треблінці у серпні, а прокуратура твердить, що раніше. Тому, на думку Шакеда, таких зізнань не можна брати до уваги. Зате він уважає

(Закінчення на стор. 4)

988 1988

Хор з Атланти втішається прегарною репутацією

Ню Йорк. — Як відомо в неділю, 14-го лютого ц.р., тут в Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру відбудеться концерт релігійної музики українських композиторів з участю визначних і відомих солістів та симфонічною оркестрою Метрополітальної опери і хором з Атланти під батутою диригента Вілліяма Нолла. Багато інформацій подано в пресі про поодиноких солістів та їхні музичні кар'єри тощо. Але й хор має за собою численні успіхи.

Хор силою 150 голосів — це один з найбільш відомих хорів в Америці, був заснований в 1939 році та від тої пори захоплює сотні тисяч слухачів. Цей хор з Атланти є єдиним хором на півдні, що виступав на сценах Карнеґі Голл в Ню Йорку (1980), в Джан Кеннеді Центрі у Вашінґтоні (1982) та у Лінкольн Центрі (1982).

Ось як висловлювався музичний критик про хор: „Якщо б хотілося вимінити зірку вечора, то нею безпечно буде хор, який пролунав могутньо і прецизно під батутою В. Нолла". Так писав Доналд Генеген в „Ню Йорк Таймсі".

Про те, що хор представляє собою цінну і відому в музичному світі одиницю, довідуємось також із американського журналу клясичної музики „Овейшен", який виходить раз в місяць та який у своєму виданні за лютий 1988 року помістив календар програм світової музики, де є зазначено під датою 14-го лютого про виступ хору в концерті української релігійної музики. Пишеться там і про те, що концерт присвячений 1000-літтю Хрищення України влаштовує фундація ім. Мазепи у співпраці з Українським Народним Союзом, а виконавцями концерту буде хор з Атланти і члени оркестри Метрополітальної опери під диригентурою В. Нолла.

Українська Олімпіяда підготовляється

Джерзі Сиuті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — В редакції „Свободи" появилися одного зимового дня чотири члени Екзекутиви Комітету для підготови Української Олімпіяди, що має відбутися в днях 27-30 травня 1988 року у Філядельфії.

Голова комітету Ігор Чижович і три його заступники: Іван Скіра, Орест Лесюк і Богдан Катамай прийшли озброєні матеріялами і схемами, щоб дати для наших читачів перші інформації про заплановану імпрезу.

У редакції „Свободи" (зліва): І. Скіра, Б. Катамай, І. Чижович і О. Лесюк.

Дещо було вже нам відоме про Олімпіяду ,яка є також для відзначення 1000-ліття Хрищення України, як один із виявів святкувань у цю знаменну річницю. Наші гості відразу підкреслюють, що працюють вони в рамках Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні. Однак Олімпіяда відбувається під патронатом Української Спортової Централі Америки і Канади, а Український Спортовий Осередок „Тризуб" взявся до великого і відповідального діла, перибираючи на себе підготову і переведення задуманої на широку скелю спортової імпрези.

Ширину імпрези можна побачити, коли у нас на руках організаційна структура і програма Олімпіяди. П'ять комісій комітету, десятки імен наших спортовців, що включилися у його працю і три повні дні спортових і товариських імпез. Справді амбітний задум.

Але організатори, завзяті спортовці, вияснюють, що поставили собі таке завдання тому, що уважають потрібним з нагоди 1000-річчя Християнства зібрати нашу молодь і надати їхньому спортовому зацікавленні глибшого змісту.

Тому також хочуть вони покласти сильний натиск на участь членів молодечих організацій у цій Олімпіяді, хоча в конкуренціях передбачається, що змагатися можуть щойно ті, які закінчили 15 років життя, а не молодші; хіба, що виїмково допускатиметься добрих змагунів нижче 15 років.

І. Чижович, подаючи свої інформації, цілий час підкреслює надію на масову участь молодечих організацій, які, до речі, вже зголосилися. Однак зі спортової програми бачимо, що передбачується участь поодиноких спортовців, із рядів молодечих організацій, чи їхніх дружин у спортових іграх, а тільки у товариських імпрезах, у дефіляді і закритті мали б брати участь молодечі організації як цілість.

Але організатори підкреслюють, що повну опіку та відповідальність за таку масову зорганізовану участь молоді мусять перебрати таки проводи організацій і

(Закінчення на стор. 3)

ЗСА І ЄГИПЕТ НАСТОЮВАТИМУТЬ НА ЗАМИРЕННІ В ІЗРАЇЛІ

Вашінгтон. — Президент Єгипту Госні Мубарак і президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен, відбувши у четвер, 28-го січня ц.р., довшу розмову в Білому Домі, сам на сам, а потім з участю інших членів кабінету, прийшли до висновку, що треба за всяку ціну шукати формули замирення в ізраїльсько-арабському конфлікті на окупованих землях і довести принаймні до тимчасового припинення заколотів і гострої реакції Єрусалиму, головно фізичного побиття палестинців, яке викликає велике обурення в світі.

Г. Мубарак і Р. Реґен поставили собі за мету допомогти обидвом сторонам полагодити позитивно існуючий конфлікт. Вони пропонують, щоб обидві сторони припинили на шість місяців всякі ворожі акції проти себе, а за той час зацікавлені замиренням на Близькому Сході країни полагодять цю справу шляхом вужчої конференції з участю обмеженого числа держав, сприємливих для обидвох сторін, або скликання міжнародної конференції з участю п'ятьох постійних членів Ради Безпеки ООН і зацікавлених арабських країн, якщо Ізраїль не буде опонувати до цієї справи, або якщо в Ізраїлі зміниться уряд і до голосу прийдуть помірковані політики типу теперішнього міністра закордонних справ Шімона Переза.

Як відомо, теперішній прем'єр-міністер Їцак Шамір гостро опонує до ідеї скликання міжнародної конференції з участю Совєтського Союзу і Палестинської Визвольної Організації. Перша держава не вдержує дипломатичних зв'язків з Ізраїлем, другу ізраїльці взагалі не вважають репрезентаном усіх палестинців, зокрема тих, які живуть на окупованих землях у промижутку Ґази і на західньому березі ріки Йордан, а також у розкиненні по цілій території Ізраїля, найбільше у східньому Єрусалимі.

З цією пропозицією державні представники ЗСА поїдуть на днях до Єрусалиму, а з арабами говоритимуть представники єгипетського уряду, або їхні альянти йорданці.

Політичні спостерігачі бачуть труднощі тільки в тому, що Г. Мубарак пов'язує шестимісячне перемир'я із зупиненням поселення жидів на окупованих арабських землях, мовляв для того, щоб не викликати ворожих настроїв в палестинців. На другому пляні він має ідею забезпечення прав палестинських фундаменталістів і підписання мирових договорів на Близькому Сході після, або під час скликання міжнародної конференції.

Покищо Адміністрація Р. Реґена не зробила жадного рішення в тій справі, тільки в основному погодилася з плянами Мубарака. Справу замирення, після нав'язання зв'зків з представниками ізраїльського уряду, обговорюватиме ще Рада Безпеки, поки Вашінґтон започаткує дипломатичну ініціятиву нового зразку. З Єрусалиму покищо нема жадної реакції на розмови Р. Реґена з Г. Мубараком.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ СССР Едуард А. Шеварднадзе зустрівся з амбасадором З'єднаних Стейтів Америки Джеком Метлоком. Під час довшої розмови були заторкнуті справи майбутньої співпраці ЗСА з СССР, а також заплянованої зустрічі Шеварднадзе з державним секретарем ЗСА Джоджом Шулцом. Совєтське агентство ТАСС, повідомляючи про зустріч, не подає жадних деталів, а тільки загальниково стверджує, що розмови проходили в дружній атмосфері. Представник амбасади ЗСА в Москві Марґо Скве́єр заявила, що покищо не визначено місця зустрічі, але вона (зустріч) правдоподібно відбудеться в Москві. Метою розмови Шулца з Шеварднадзе є підготовити ґрунт для приїзду президента Роналда Реґена до Совєтського Союзу пізньою весною в цьому році для чергової зустрічі на вершинах з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим.

ДИПЛОМАТИ І КОРЕСПОНДЕНТИ інформують з Ісламабаду в Пакістані, що афганські борці за свободу муджагедіни знову герметично закрили шлях, який веде з місцевости Гардез до Хосту, міста, яке донедавна було оточене повстанцями і тільки втручання більших афганських і совєтських військових одиниць примусило повстанців відступити. Під час затяжної боротьби за відзискання контролі над головним шляхом, партизани знищили декілька совєтських танків, зістрілили два літаки та захопили зі собою чимало зброї і боєприпасів. Згідно з повідомленням головного командування повстанського руху муджагедіни втратили у боротьбі за Хост 10 своїх вояків, але на їхню думку противники втратили значно більше. Представник кабульського комуністичного уряду признався, що урядові війська і їхні совєтські помічники відступили на військову базу Сата Кандао, в недалекій віддалі від місцевості Гардез.

ПРЕЗИДЕНТ ІЗРАЇЛЯ Хаїм Герцоґ написав рабінові Александрові Шиндлерові, голові Союзу американсько-жидівських конгрегацій, листа, у якому він опрокидує арґументи багатьох жидівських організацій, затурбованих подіями на контрольованих арабських територіях і вжиття військової сили проти палестинських демонстрантів в більшості молоді. Х. Герцоґ, колишній генерал армії, а опісля представник Ізраїля в Організації Об'єднаних Націй пише що Ізраїль почувається загроженим зростом аґресивности мусулманського фундаменталізму і його ролею у створенні безпорядків на окупованих землях. „Справа, на його думку, стоїть тепер так: або ми попадемо під зашмор хомейнізму, (мусулманського екстремізму), або ми поставимо йому спротив і зламаємо його бажання нас задусити", — пише президент Герцоґ американським жидам. Лист Герцоґа викликав позитивний відгук серед американських жидів, — пише газета „Ню Йорк Таймс".

НЮЙОРКСЬКА ГАЗЕТА „Дейлі Нюз" повідомила в середу, 27-го січня ц.р., що президент Роналд Реґен погодився на започаткування формальних переговорів між З'єднаними Стейтами Америки і представниками п'ятьох центральноамериканських держав, сигнаторів тимчасового договору в Ґватемалі. В повідомленні сказано, що державний секретар Джордж Шулц скоро займеться тією справою з доручення Президента. Передумовою започаткування таких переговорів Адміністрація поставила хвалення Конгресом 32.6 мільйонової допомоги для антикомуністичних повстанців в Нікараґуа контрас, з яких тільки 3,6 мільйона призначені на зброю й амуніцію, а решта на інші потрібні для ведення партизанської війни речі. Участь Дж. Шулца у переговорах буде першою офіційною американсько-нікараґуанською зустріччю від 1984 року.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" ДРУКУЄ ВІДПОВІДІ РАХМАНІНУ

Джерзі Сиuті, Н. Дж. — Як можна було сподіватися, лист совєтського прокуратора Івана Рахманіна до „Ню Йорк Таймсу" з 26-го грудня 1987 року викликав реакцію читачів. Нам не відомо скільки українських листів отримала редакція „Ню Йорк Таймсу", але у числі з суботи 16-го січня ц.р. поміщено два листи в цій справі.

Перший із них, доволі обширний, є пера Теодора Герцля Фрідґута, професора слов'янських наук у Гебрейському університеті в Єрусалимі і професора гостя політичних наук в університеті у Філядельфії.

Він уважає, що лист І. Рахманіна у справі карного табору 36-1 — це крок назад від усіх проголошених М. Горбачовим елементів „гласности". Перш усього автор листа підкреслює, що в'язнями табору 36-1 є тільки члени не-російських національностей і на першому місці ставить українців. Далі він за чергою розглядає тих поодиноких чільних в'язнів, що про них пише у своєму листі Рахманін, в першу чергу Миколу Горбаля, В'ячеслава Чорновола (що також був в'язнем того табору), Левка Лук'яненка і доказує, що всі вони є членами Української Гельсінкської Групи, а не злочинцями, які насилували жінок чи грабували. Так, само автор насвітлює „вину" литовця Б. Ґаяускаса і латиша Ґ. Астра.

Проф. Т. Фрідґут звертає увагу на те, що єдина тема, про яку і М. Горбачов і його оточення мовчали, в часі перебування в ЗСА, це проблема людських прав та їх оборони, і все що М. Ґорбачов на цю тему говорить є брехнею, зокрема коли йдеться про виїзд жидів із СССР. Свої міркування Т. Фрідґут закінчує ствердженням, що як довго „гласність" заперечує або обминає такі важливі проблеми, є мала надія на конструктивний міжнародний діялог.

Другий лист до редакції „Ню Йорк Таймс" вміщений в тому самому числі є від члена організації лікарів в обороні людських прав Филипа Алстона. Він звертає увагу на те, що лист прокуратора І. Рахманіна може мати тільки тоді значення, коли він буде підтверджений фактами. Ф. Алстон пригадує,що міжнародна організація лікарів за людські права вже раніше запропонувала урядові СССР, що хоче відвідати пермський карний табір ч. 36-1, де потрібна поважна лікарська опіка, але досі такого дозволу не дістала. Зате, як пригадує Ф. Алстон два совєтські спеціялісти-лікарі дістали дозвіл відвідати в тюрмі у Кензас Ленарда Пелтіс, відомого індіянського активіста.

Автор уважає, що дозвіл для лікарів з міжнародної організації відвідати пермський карний табір може зробити більше, як 1,000 листів зі запевненням, що обставини в тому таборі є ідеальні.

Найбільше однак промовистою є стаття-відповідь І. Рахманіну А.М.Розентола в „Ню Йорк Таймсі" з 19-го січня ц.р. У ній автор розкриває тактику совєтського режиму, якою доручено І. Рахманіну відповісти на статтю А. Розентола з квітня минулого року розуміється з відповідною її цензурою. Ця відповідь І. Рахманіна від її появи є темою дискусії серед дисидентів і серед спеціялістів від совєтських справ у Вашінґтоні і в Европі. Всі вони вважають, що Москва рішила дати одверту відповідь, щоб показати „гласність". Але автор доказує, точка за точкою, що цей перший того рода лист совєтського режиму до американського щоденника містить нічого іншого, як цілу масу брехні, яку виявили члени Гельсінкських Груп і родини ув'язнених. Вони розповідають про одиночки, в яких в'язні табору 36-1 сиділи роками, про зіпсуті та погані харчі, про різні кари таборових властей тощо.

На думку А. М. Розентола навіть найбільш довірливі совєтським брехням американці не мають труднощів вибрати чия правда; чи жертв чи їхніх суддів. Доказ того хоча б це, як І. Рахманін подає у листі в'язнів, що сидять у карному таборі за знасилування чи за рабункові напади. На ділі усі в'язні табору 36-1, про який пише совєтський прокуратор, покарані за „антисовєтську пропаганду".

А. М. Розентол інформує також, що несподівано і без попередження цей карний табір ч. 36-1 у Пермській області закрито 8-го грудня 1987 року і міжнародна комісія, яка хотіла туди поїхати, не буде мати що відвідувати. Але усіх в'язнів перенесено до іншого карного табору і нічого не змінилося. Ті в'язні, що сиділи в одиночці, далі в одиночці, а хворі далі не мають ніякої опіки. Адреси нового табору немає, треба хіба писати до М. Горбачова.

Свою статтю автор закінчує ще одним фактом, що в дні коли появився у „Ню Йорк Таймсі" лист совєтського прокуратора, в карному таборі помер 23-літній Саркіс Оґаджілян, засуджений за приналежність до секти Гаре Крішна.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ, ЧАСТО КРИТИКОВАНИЙ минулого року за те, що не може своєї праці закінчити на час, бо зачасто „вікенди" тривають три, а то й чотири дні, вирішив це зліквідувати. Рішено, що до кінця закінчення праці 100-го Конгресу ЗСА, члени цього Конгресу будуть працювати п'ять днів в тижні від понеділка до п'ятниці включно, а щочетвертий тиждень буде вільним щоб можна повернутися до своїх стейтів для полагодження урядових справ.

МІСЬКА ПОСТАНОВА Вашінґтону, що забороняла протестувати проти амбасадами на віддалі щонайменше 500 стіп буде правдоподібно скасована, бо Конгрес розглядає новий плян, в якому пропонується зменшити віддаль до 100 стіп. Проти цього запротестували амбасади, зокрема Совєтського Союзу та Південної Африки, які є головними прицілами маніфестацій в останніх роках.

ОПУБЛІКОВАНО ДОКУМЕНТИ, які вказують на те, що ФБІ проводило широкий нагляд над сотнями поодиноких осіб і груп, які протестували проти політики президента Роналда Реґена щодо Центральної Америки. Документи ці опублікувала група нюйоркських адвокатів, які є оборонцями всяких ліберальних угрупувань а самі відомі під назвою як Центр конституційних прав. Бюро ФБІ потвердило, що такий нагляд був переведений, був леґальним і базувався на „мнимих підозріннях кримінальної активности".

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ подав до відома, що економіка країни в останньому кварталі 1987 року зросли на 4.2 відсотка, але тому, що покупці в загальному не хотіли витрачати грошей, то більшість того зросту виявляється в непроданому інвентарі на полицях крамниць. Цей нагромаджений інвентар породжує побоювання, що це приведе до зменшення продукції, а тим самим і безробіття. Не зважаючи на це, Білий Дім не міняє свої передбачення, що економіка країни в 1988 році зросте на 2.4 відсотка.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Останній рік президента Р. Реґена

22-ий Додаток до Конституції обмежує урядування президента і віцепрезидента З'єднаних Стейтів Америки до двох каденцій по чотири роки. Прийнято таке обмеження президентури після того як Франкліна Д. Рузвельта вибрали чотири рази, останнім разом тоді, коли він був уже тяжко хворий. Таким чином, Роналд Реґен і віцепрезидент Джордж Буш урядуватимуть тільки до кінця грудня цього року. 20-го січня наступного року відбудеться традиційне заприсяження нового президента, що його переведе голова Верховного Суду. Заприсяження відбувається звичайно на родинну Біблію новообраного президента: це ще один доказ нісенітного рішення Верховного Суду, що молитви в публічних школах, навіть мовчазні, є „протиконституційні".

Ясна річ, що кожний президент Америки в останньому році свого урядування не втішається вже тією повагою і таким впливом на всі державні справи, як за своєї першої каденції.

Проте життя не стоїть на місці і у кожній державі, тим паче у такій великій державі, як Америка, треба полагоджувати нерозв'язані ще давні проблеми і щораз нові, актуальні, внутрішнього та міжнародного порядку. Президент Р. Реґен свідомий цього і з Білого Дому подано вже пресі інформації про „поділ годин" Президента на цілий біжучий рік. Очевидно, не можна передбачити, які події станутьcя в самій Америці і в широкому світі, що вимагатимуть рішень Президента. 25-го січня о 9-ій годині вечора Президент виголосив перед з'єднаними обома палатами Конґресу промову-звідомлення „Про стан унії". Зміст того виступу Президента вимагатиме окремого коментаря.

Лютий буде виповнений боротьбою між Президентом і неприхильним йому Конґресом з демократичною більшістю в обох палатах за полагодження головно трьох конкретних справ: затвердження Сенатом останнього кандидата Реґена на члена Верховного Суду, Антоні Кеннеді. За твердженням газет, підраховано вже більшість, що голосуватиме „за", як теж більшість, яка не допустить до так званої філібастерки, себто демонстраційних безконечних промов опозиціоністів. Друга преважлива справа — ратифікація підписаного в минулому році договору Роналда Реґена і Міхаїла Ґорбачова про знищення в Европі ракет на близьку і середню віддаль. Хоча така редукція мінімально зменшує існуючий стан збройних сил, проте вона уможливлює нові переговори щодо дальших обмежень збройних арсеналів і тим самим припинення перегонів у зброєнні між двома суперпотугами. Хоч у Конґресі є противники підписаного договору і є конґресмени та сенатори, які хотіли б внести „поправки" до підписаного договору, більшість, мабуть, таки прихилиться до становища Президента, що ніяких, навіть найменших змін у тому договорі не можна робити і договір буде ратифікований. Найтруднішою справою для діяльности Президента у наступному місяці буде дістати від Конґресу згоду на виділення бодай 36 мільйонів долярів для борців за свободу в Нікараґуа. На 13-го лютого передбачається одноденна подорож Реґена до столиці Мехіко. ЗСА і Мехіко мають постійно цілу низку неполаднаних конфліктів поруч із спільними інтересами двох сусідів.

На березень передбачується подорож Реґена до Брюсселю на конференцію голів держав-членів НАТО. Це буде подія першорядної міжнародної ваги. У травні Реґен має полетіти до Москви для підписання нового договору. Коли взяти до уваги, що 18-го серпня ц.р. відбудеться в Ню Орлінсі конвенція Республіканської партії, яка визначить офіційного кандидата на президента Америки, який з черги проголосить прізвище потенціяльного віцепрезидента, Роналд Реґен буде з головою зайнятий справами виборів, хоч він заповів, що до часу тієї конвенції зберігатиме невтральність щодо республіканських кандидатів. Зате він посилить кампанію проти наркотиків та за ревізію шкільної виховної системи, щоби спопуляризувати Республіканську партію. В усякому разі — рік 1988 не буде роком відпочинку для Роналда Реґена.

РОСІЯНКА В ОБОРОНІ 1000-РІЧЧЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ

II.

А чи відомо професорам особливо професорові Касакові), що існує історична, географічна та етнографічна одиниця Україна, де вона була і де діяла Запороська Січ?

Щодо 1000-річчя Російської Церкви — це що говорять німці є також неправильне. В солідній науковій праці — роботі німецьких учених XIX століття — виданій в Ст. Петербурзі в 1896 році під заголовком „История человечества", у п'ятому томі на стор. 448 написано: „...Однак пройшли ще століття перед тим, що Русь(?) стала вся християнською..." На стор. 458 така нотатка: „Коли там (в Новгороді) було засновано в XII столітті архиєпископство, то також архиєпископа вибирано на вічі". В Енциклопедії Южакова (Петербурзьке видання) на стор. 750 читаємо: „Вятичі, слов'янське племено, що в давнині заселяло область в межах нинішньої Смоленської, Московської, Тульської й Орловської губернії... Християнство почало розширюватися серед них не скорше XII століття, з часів проповідництва св. Кукші, одного з перших просвітителів краю". Очевидно таких відомостей про те, коли російський народ був хрищений, коли була створена Російська Православна Церква і коли створено нашу державу в різних історичних документах та виданнях є багато, і професори-славісти повинні це знати. А ось не знають цього і твердять, та ще публічно, що російський народ христили, створили Російську православну Церкву та російську державу тисячу років тому.

Святий Володимир христив в 988 році свою дружину й мешканців Києва, предків теперішніх українців. Київ був і залишився столицею української держави й народу. Український нарід існує, він є і живе навколо Києва, розселився за межі київської Русі до Кубані, але і ми росіяни ось як розселились, від Балтики до Тихого Океану.

Український нарід в 1988 році святкує 1000-річчя свого хрищення. А ми, росіяни, при чому? Ми не маємо терпеливости чекати ще 200 літ,— медалі Тисячоріччя готові. Нам хочеться вже посвяткувати? Ні! Тут замішана більша колонізаторська політика.

Зверніть увагу: на Заході справою 1000-річчя хрищення російського народу займаються російські патріоти, білоеміґранти неповерненці, одним словом, антикомуністи. Але й з СССР за вказівками ЦК КПСС (там, як усім відомо, без вказівок нічого не зробити) ведеться та сама кампанія — дивовижна одностайність комуністів і антикомуністів. Чому воно так? Не так давно тому в нікому, крім ближчим сусідам, невідомому маленькому баварському місті Туцінґ вже було відсвятковано 1000-річчя хрищення російського народу. Сюди приїхало зі самого СССР шість єпископів, сьомий Філярет, екзарх для України, а з ним 30 наукових робітників з Москви і Києва. А скільки охорони й інформаторів? А що це коштувало совєтський бюджет, совєтський народ? Але, очевидно, справа варта заходів. Це торжество проходило з рамени Євангелицької Академії у Туцінґу і ректор Академії удостоївся ордена Сергея Родонєжського. Ось, що виявилося — в атеїстичній державі засновано орден св. Сергєя Родонежського. В Туцінґу совєтські архиєпископи розговорилися, а в СССР вони мовчать, ні слова на захист свого стада, я не кажу вже про правозахисників. Вірні сидять у психотюрмах і концтаборах, де їх мучать. І хоч би один екзарх — митрополит заступився? А Христос сказав: хворому треба лікаря. Чи не з корогвами проводжала російська православна совєтська церкв: совєтську армію в Афганістан убивати наших афганських братів? І недаремно Ґорбачов послав цю роту в цивільному та в рясах до Туцінґу. Очевидно, під завісою 1000-річчя хрищення російського народу ЦК КПСС задумав організувати чергову пастку для наївного західнього світу.

Я звернулася з протестом з приводу цього російського передчасного ювілею до російських газет і журналів, але крім „Нового русского слова" ніде мій протест не був надрукований.

Мало у нас, росіян, національної вини? Афганістан, Польща, Кавказ, Середня Азія, Прибалтика, Сибір, де вмирає корінне населення (чи не з нашої вини?), німці Поволжя, кримські татари, месхи, Чечня, справа Бейліса, погроми, державний споконвічний антисемітизм, штучний голод 1933 року в Україні. Правда, Україна з її тристалітнім рабством покищо не включена в список нашої національної вини. Все це не творили ми, а царські сатрапи, або большевики-сталіністи, а ми благородно, з почуттям самоохорони стояли скраю та мовчали. А ось тепер росіянами твориться чергове історичне зло, подається світові фальшивий історичний російський ювілей, що в світлі історичної правди належить українському народові, угніченому та національно пограбованому впродовж 300 років.

А тепер мовчимо, з яких причин?

Емілія Ільїна

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про потребу зорганізованої помочі

Наша спільнота надзвичайно жертвенна та великодушна, коли ідеться про допомогу своїм братам. Маємо на те десятки доказів впродовж довгих років. А при тому, ми ж самі відчули цю допомогу і сердечно простягнену руку, як сотнями-тисячами поселювалися на американській землі після Другої світової війни.

Тепер допоміжна рука нас самих простягнена нашим землякам на батьківщині і великій українській громаді в Бразилії та Польщі. Ідуть збірки, висилається пачки, творяться окремі фонди, стипендії.

Але у кожному із таких випадків ця допомога спонтанна, підхоплена поодинокими організаціями чи таки особоми, не координована загально та не охоплена в цілості.

Може часом і краще, як допомога є безпосередньою, вона має тоді в собі більше людяности, вона щира і в ній більше серця ніж діловости, а це дуже потрібне.

Однак нам здається, що сьогодні дуже боляче відчувається тут в ЗСА, брак такої спільної для всіх українців організації, яка мала б одну і тільки одну ціль — допомагати та опікуватися усіми українцями, які цього потребують, без виїмку і без огляду на їх релігійну приналежність чи політичні переконання.

Ми часто завважуємо, — а це торкається, в першу чергу, тих нечисленних наших нових „переселенців", які з бажання чи примусу „вибрали волю", — що після теплого і дуже спонтанного привітання на вільній американській землі ми цих наших земляків залишаємо [...]алі на призволяще, щоб вони самі власними силами будували тут у незвичних обставинах, без знання мови і без відповідної праці своє дальше життя. Певно, були поодинокі випадки, коли українська спільнота була така щедра і сердечна, що це могло забезпечити прибулим відповідний рівень життя, проте у більшості опіка і допомога не були вистачаючими і не відсували усіх трудношів, які приносить життя в цій країні для необізнаних з ним нових поселенців.

Немає також у нас організації чи спільного порозуміння, коли йдеться про старання, про приїзд до ЗСА, і тут знову діють, або поодинокі особи, або групи, які просто беруть ініціятиву у свої руки тому, що цього не робить ніхто інший. І тут, не во гнів нашій українсько-американській спільноті, наші сусіди із Канади куди краще виконують своє завдання, маючи Українсько-Канадську Іміграційну Службу, яка несе повну відповідальність і обов'язок за усі справи, пов'язані із приїздом українців із країн поза залізною заслоною,а то й з інших.

Чому, отже, не можемо мати і ми тут одної спільної установи для цих завдань? Чому спокійно приглядаємося, як львину частину клопотань про приїзд і перебування тих, за долею яких ми слідкували довгими роками, залишається одній одержимій людині, яка сама не так і довго перебуває у нашому колі? Чи ми вже справді призабули, які почування огортають після приїзду до незнаної і чужомовної країни, де немає ще ані мешкання, ані пристановища, ані праці, ані фінансового забезпечення?

Здається нам, що навіть жертвенність звичайного члена української спільноти була б ще більшою, якби була організація, що координувала б не лише приплив грошей, але також поміч у запущенні коріння в нову землю.

Такі думки насунулися знову різко перед очі, коли ми вчора стояли у окремій залі для виїмкових гостей на летовищі в Ню Йорку і слухали привітання Миколи і Раїси Руденків — наших незламних борців за українські права, які після довгих років страждань, тюрем і неволі стали, нарешті, на вільній американській землі, повні радости і надії на можливості для свобідної творчости і свобідного, гарного життя, що їх тут чекає.

О-КА

ВАЛЬДГАЙМ — ПАПА — СВІТОВЕ ЖИДІВСТВО

(В.Б.) Скільки разів виникнуть дипломатичні взаємини, а зокрема особисті зустрічі Папи з президентом Австрії Куртом Вальдгаймом, світове жидівство починає негайну протиакцію гострими протестами, які інколи межують із прямим втручанням у суверенні прероґативи, а то й прибирають форму диктату австрійському й ватиканському урядам. Такий протест заклали жидівські крайові й світові організації з приводу прийняття Папою на авдієнції президента Австрії, що довело до напруження між Ватиканом і світовим жидівством. Це напруження злагіднила зустріч представників жидівства з Папою й керівними чинниками Ватикану в Кастель Ґандольфо в Італії, а потім розмови на Маямі під час відвідин Папи в ЗСА влітку минулого року.

Але заповіджена на червень ц.р. архипастирська подорож Папи і проголошена ватиканським радіо програма перебування Папи Івана Павла II в Австрії, зокрема ревізита Папою Вальдгайма й його участь у відвідинах концтабору в Мавтгавзені наново викликали гостру реакцію організованого світового жидівства.

Зусилля жидівської спільноти звернене на посилену акцію змусити К. Вальдгайма до резигнації, буцімто, світ вважає його „парією" (всіма погорджуваною людиною), а велика частина громадянства спричинником внутрішнього зніяковіння і домагається його уступлення.

Жиди устами своїх провідників твердять, що така зустріч приведе до погіршення жидівсько-ватиканських взаємин. Президент Конференції голів важливіших американсько-жидівських організацій Морріс Б. Абрагам домагається, щоб Папа відбув із Вальдгаймом дискусію на тему загибелі 6 мільйонів жидів із рук нацистів та щоб у присутності президента Австрії засудив голокост, що мало б бути пересторогою всьому людству на майбутнє.

Сімур Райх, президент Міжнародного Б'най Б'рит, ставить вимогу, щоб Вальдгайм висповідався в Папи, щоб прилюдно признався до своїх провин та зробив те, що давно повинен був зробити — відійти від публічного життя.

Абрагам Г. Фоксман, крайовий директор Ліги дефамації Б'най Б'рит, узалежнює жидівсько-ватиканські взаємини від того, чи Папа в зустрічі з Вальдгаймом візьме до уваги постуляти жидівства з попередніх жидівсько-ватиканських розмов у Кастель Ґандольфо й на Маямі.

Австрійські прихильники Вальдгайма повели завзяту акцію в обороні свого президента. Міністерство закордонних справ приготовило „білу книгу" п.н. „Воєнні часи, Курт Вальдгайм — документація". В ній стверджено, що закиди проти президента безпідставні, бо він не був причасний до жорстокостей німецьких військових з'єднань, до яких був відряджений в ступені лейтенанта в 1941-44 роках й які, буцімто, брутально присмирювали югославських комуністичних партизан та вивозили грецьких жидів до „таборів смерти".

Частина критиків „білої книги" погоджується з твердженням, що Вальдгайм, хоч особисто не допустився воєнних злочинів, то всетаки знав про них, але їм не протидіяв.

Оборонці Вальдгайма твердять, що він став жертвою злонаміреної кампанії оклеветання, бо про „ці злочини знав цілий світ, не лише Вальдгайм". Деякі оборонці виступили проти жидівських критиків особи Вальдгайма в такій гострій формі, що вона набрала посмаку прямого антисеміти зму. Міхаель Ґрафф, генеральний секретар Народної партії, в інтерв'ю з французьким журналом „Ль'Експресс", заявив, що „проблема Вальдгайма не існуватиме так довго, поки йому не докажуть, що він особисто повісив шість жидів". За такий вислів Ґраффа усунули з його керівного становища в партії.

Під час показу у Відні фільму для вшанування Симона Візенталя на залі залунали оклики „Убивця!" на адресу цього „ловця відьом".

Тепер семичленний міжнародний панель під проводом історика мілітарних питань швайцарця Рудольфа Курца розглядає „проблему К. Вальдгайма". Панелісти студіюють 30 фунтів документів і мають скласти звіт на початку лютого ц.р. Вони, буцімто, не обмежаться тільки до питання активної участи Вальдгайма у можливих воєнних злочинах, але й прослідять, чи він знав про них і скільки зробив, щоб їх припинити для рятування людського життя.

Вислід розшуків панелю може заважити на дальшому ході акції проти Вальдгайма й на його політичній кар'єрі як державного мужа.

Іванна Савицька

ОБІД З НАЙБІДНІШИМИ

Отой дрібнесенький і густий сніг злітав у Ню Йорку точнісінько, як у нас, у Чикаго, того холодного дня. Під крамницею Мейсіс крутилися мурашками люди, товпилися, метушились, поспішали купувати різдв'яні, щедрі дарунки.

— Люди доброго серця, поможіть, голосіться до станиці „Армії Спасіння"! Ми потребуємо помочі!

Середнього віку жінка в уніформі Армії спасіння (довгий плащ і каптур), горлала ув голосник, терла померзлі руки, перебирала ногами, що ледь огрівалися від бляшанки з горіючим, анемічним вугіллям.

Люди проходили, люди її не чули.

— Якої помочі потребуєте?

— Роздавати обід найбіднішим міста Ню Йорку.

— Де голоситися? — спиталася я досить непевно, не маючи навіть уяви, яка це праця.

Наступного дня капітан „Армії Спасіння" перевів зі мною розмову:

— Здорова, сильна, руки у вас в порядку?

Відповідь була — так!

— Приниження можете пережити без образ і протесту?

— Так!

— У день Різдва, 25-го грудня, явіться в їдальні Армії спасіння, Третя авеню і 5-та вулиця, 11-та година дня. Вдягніться скромно, ніякої, прошу, біжутерії, черевики на плоских підошвах і не малюйтесь надмірно, — це ж не театр.

У день Різдва я явилася точно на час. Таких, як я, було 24 жінки. Майже всі з театрального, бродвейового світу, із Парк авеню, де живуть багачі з прізвищами Ротшилдів, Томпсонів, МкКормиків. Це ж був особливий, у році, день, де височінь сходила зі своїх педесталів і служила в приниженні-жебракам і калікам.

— Ви будете „гостес", — сказав до мене командант, будете вітати гостей.

Іншим жінкам попала праця на кухні, при видачі індика, начинки, бараболі, горошку й журавин. Ще інші розливали дуже солодку каву, кроїли „пай" і розносили хліб, який згодом щезав на очах.

Всі ми дістали кухонні уніформи із шпилькою „Salvation Army".

П'ять до дванадцятої жінки згуртувалися до молитви. Дитя у Яслах мовчки прийняло нашу покірну жертву. З голосників на стіні понеслася співом колядка.

Бути „гостес", чи пак господинею отого різдв'яного обіду, — справа не проста. Ви мусите приліпити до себе приязну, теплу усмішку, потискати руки сотні нещасних людей і кожному зосібна сказати: „Merry Christmas".

Шістьсот найбідніших отої дільниці Ню Йорку прийшло того дня на обід. Я ділила обов'язки з акторкою Мері-Елизабет.

Зайво тут говорити, як важко тиснути руку хворих, калічених, затроєних, чи то побитих звичайною вуличною бійкою, та як же прикро вражали оті побиті життям, колишні невдахи-актори, поети, музики, сиві, сивенькі, з довгим, хвилястим волоссям, а то й у неладі, із чорною, фантазійною биндою (замість краватки), з гордою ніби поставою, принижені злиднями до крайности, і як же вдячні за тепле, привітне слово...

Вбогі посувалися довгою рівною чергою, простягали паперову тарілку й сідали рядочком за стіл споживати різдв'яний обід. Обідали на три зміни. Були й такі, що ставали в чергу по два рази, але їли лиш раз. Другу тарілку несли додому, може дружині, може мужеві, які не могли прийти.

— Пані, — сказав один мурин. Сфотографуйтесь зо мною, я ще ніколи не мав у газеті фотографії.

Репортер одної газети цокнув нам голосно апаратом і мурин-каліка появився згодом у газеті.

О третій годині пополудні ми закінчили роботу. І знову — спільна молитва перед Різдв'яним Вертепом.

— „Дякуємо Боже Тобі за нагоду бути приниженими й служити отим, що сьогодні обідали. Хай наша праця буде для них скромним, різдв'яним дарунком, а Merry Christmas для нас — пропам'ятним днем на довгий, предовгий час".

Сипав дрібнесенький сніг, злітав на крилечках вниз і сідав на білу дорогу точнісінько, як у нас, у Чикаго...

Поволі, поволі сідало втомлене пополудне. Десь під брамою, куняв у півсонні „бам", порпалась у бляшанках якась жінка, шукала різдв'яних решт. Сумне й до болю кривдяче.

Всім нам ішла назустріч тиха й зоряна ніч і клала м'якенькі теплі руки на отих найбідніших міста.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Й. Сірка

Українські церкви в Канаді

У мистецькій галереї Ніягарських водоспадів, де постійно знаходиться колекція 160 картин визначного канадського мистця українського походження Василя Курилика „Страсті Христові", відбувається під сучасну пору надзвичайна виставка картин українських православних та католицьких церков Альберти в Канаді Парасі Іванець. Виставка присвячена 1000-літтю Хрищення України.

Виставка незвичайна тим, що вона показує 160 картин церков. Йдеться про українські православні й католицькі церкви в канадській провінції Альберті. Багато із зображених церков вже не існують, але Парасі Іванець вдалось їх задокументувати ще в 60-их роках. Вона відвідувала кожну місцевість і малювала з натури, затрачаючи неймовірну кількість годин у пошуках церков, які віддалені від себе на сотні кілометрів. Великою підтримкою Парасі Іванець був її чоловік Василь, який працював лікарем в Едмонтоні, а у вільний від праці час возив дружину у віддалені канадські прерії.

160 картин — це не тільки реалістичні зображення церков, але й історія українських поселенців у цій західній провінції Канади. Крім художнього зображення кожної церкви, П. Іванець, єдиній в Канаді, вдалося зібрати й документальний матеріял до кожної з них. Матеріял цей разом з картинами становить неабияку історичну вартість і чекає на видання.

Українські поселенці Канади стали поселятись в провінції Альберта з початком 90-их років минулого століття і на сьогоднішній день канадці українського походження займають відповідальні посади в тутешньому провінційному уряді, науковому, економічному й громадському житті.

Парася Іванець, уродженка села Піддубці в Західній Україні, прибула до Канади щойно у 1948 році. В 1958-1962 роках вона студіювала мистецтво у професора Юрія Буцманюка в Альбертському університеті в Едмонтоні. З 1962 до 1970 року малювала ікони для іконостасу катедри св. Йосафата в Едмонтоні. Відома вона із численних мистецьких виставок у містах Канади та З'єднаних Стейтів Америки. Два роки тому відбулася виставка деяких її творів у приміщенні Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Виставка картин українських православних і католицьких церков, що триватиме до березня в мистецькій галереї Ніаґарських водоспадів, цікава й тим, що вона показує різноманітний стиль і архітектуру українських церков у віддалених місцевостях Альберти. На основі картин Парасі Іванець можна прослідкувати й розвиток сакральної архітектури, яка починала з простих хат з хрестом на стрісі, а закінчує монументальними катедрами. Будівництво великих і багатих церков є свідченням зросту добробуту українських поселенців в Альберті, оскільки будівництво церков у Канаді фінансують самі віруючі без допомоги держави. Відвідувачі виставки картин українських церков П. Іванець мають змогу переконатись і в тому, що українці Канади внесли свій вагомий вклад не тільки в економічний розвиток країни, але й у розвиток сакральної архітектури багатонаціональної Канади, збагативши її мультинаціональну культуру.

П'ЯТИЙ КОНҐРЕС СФУЖО

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) відбула П'ятий Конґрес 26 — 29-го листопада 1987 року в Торонто, Канада, під кличем „Тисячоліття Християнства України — духова сила народу", з участю 66 делеґаток, що репрезентували 17 організацій з вісьмох країн. Конґрес закінчився вибором екзекутиви і контрольної комісії на наступну п'ятилітню каденцію в такому складі: голова — Марія Квітковська (УЗХ, ЗСА), 1-ша заступниця — Оксана Соколик (ЛУКЖ, Канада), 2-га заступниця — Олена Процюк (СУА, ЗСА), протоколярна секретарка — Олександра Миндюк (ЛУКЖ, Канада), англомовна — Женя Балабан (ОУК, Канада), фінансова секретарка — Ірена Вжесневська (ЛУКЖ, Канада), заступниця — Марія Калимін (ОУК, Канада), скарбник — Ярослава Шеремета (ЛУКЖ, Канада); контрольна комісія: Варка Муха (ОУК) — голова, члени — Марія Колодій (ОЖ ЛВУ), Тетяна Дячинська (ЛУКЖ), заступниці — Зеновія Юрків (ОЖ ОЧСУ), Дарія Бойдуник (УЗХ).

Після конгресу відбулося перше засідання управи, до якої крім екзекутиви входять голови складових організацій. На засіданні вибрано референток для поодиноких ділянок праці.

Нарадами проводила ділова президія, до якої обрано на предсідницю Іванну Ратич, заст. Ольга Штайнер, Даша Процик, Віра Бучинська, Оксана Борушенко, секретарювали Олександра Мендюк і Христина Навроцька.

Різноманітна програма чотириденного конгресу складалася з ділових сесій, серії панелів і доповідей, виставок, прийнять та мистецьких виступів. Відзначено 40-річчя федерації, що припадає у 1988 році, срібний ювілей журналу „Українка в Світі" і 15-ту річницю її англійського видання „Ukrainian Woman in the World". Підтримувати безперервне видавання журналу протягом 25-літ — це неабиякий осяг. Причинились до цього фінансові комісії — на Канаду під проводом Ірини Вжесневської, а на Америку під проводом Марії Харини, які придбали додаткові фонди, крім основних — передплат і датків. Зокрема американська комісія доходом із щорічних балів преси, влаштованих при співспонзорстві Спілки Українських Журналістів, а від двох літ і фундації ім. Мазепи в Ню Джерзі, забезпечували тривалість видавництва, що є важливим лучником поміж українськими жінками, розсіяними у світі.

У видавничій ділянці федерація може похвалитися двома книжками. Після довшої праці окремої комісії появилася біографія Олени Залізняк, колишньої голови СФУЖО і заслуженої діячки в українському жіночому русі, за редакцією Ліди Бурачинської. А з нагоди конґресу видано добре опрацьовану конґресову книжку (ст. 191) за редакцією Ярослави Зорич, прикрашену малюнком св. Ольги роботи Якова Гніздовського. Цей самий мотив є і на декоративних афішах. (Обі книжки і афішу можна купити в адміністрації федерації в Торонто).

Відзначення почесних членок грамотами (зліва): Марія Харина (Па., ЗСА), Ольга Горачук (Бразилія), Марія Квітковська, голова, Олександра Миндюк, господиня полуденкової програми, Ірина Бриґідер (Торонто), Анна Марія Баран (Саскатун). П'ята почесна, Софія Барабаш, неприсутня.

П'ятий Конґрес СФУЖО вибрав нову екзекутиву на п'ять років. Сидять (зліва): Олександра Миндюк, Оксана Соколик, Марія Квітковська, Лідія Бурачинська, Олена Процюк, Женя Балабан; Варка Муха, Марія Калимін, Ярослава Шеремета, Ірина Вжесневська, Тетяна Дяченська, Зеновія Юрків.

(Фота: Дора Рак)

З нагоди конгресу видано також відзначки, наліпки тощо за мистецьким проєктом Мирона Левицького, Ніни Мриц і інших.

Треба зазначити, що й поодинокі організації спонзорують різні видання. В часі конґресу голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв Валентина Кузьмич зарепрезентувала перший примірник енциклопедії „Україна" англійською мовою для молоді, що саме вийшла друком заходом цієї організації.

Тематика панелів і доповідей вказує на широкий засяг заінтересовань федерації і її організацій та українських жінок. Усіх панелів було дев'ять та три основні доповіді, крім вступного слова „господинь" на поодиноких гостинах. Пресовий панель, наприклад, дав огляд української жіночої преси. Темою виховної комісії була українська родина у вільному світі як підстава до збереження української ідентичности. У панелі фінансової комісії проблеми економіки в українських організаціях і впровадження нової технології представили панелістки Таня Мельник та Ольга Заверуха з Торонто. Зоряна Ґайворон (Вінніпеґ), а модерувала Ярослава Андріїв. Закінчив цей панель коротким привітальним словом Дмитро Григорчук з Чикаґо від української кооперативної системи. Народне мистецтво, як вияв культури народу, був предметом доповідей знавців і любителів народного мистецтва, що зарепрезентували тему із різних аспектів. Наталія Даниленко, яка була модератором, повідомила що є готова до друку книга про народний одяг з опрацюванні Лідії Бурачинської. Книга буде ілюстрована кольоровими таблицями (також чорно-білими), яких зразки зарепрезентовано, а з огляду на великий кошт видання потрібно фінансової допомоги не лише жінок, але й цілої громади.

Ще були панелі на тему пресових зв'язків: „Чи мідія слухає нас...", „Жінка і політичний світ". В обох порушено справу використання зовнішніх виступів у засобах масової інформації чи то в політичному житті країн для української проблематики. Тематично пов'язаний був панель комісії зовнішніх зв'язків. Ділянка зовнішніх зв'язків є однією з найважливіших у програмі СФУЖО. Протягом багатьох років зв'язки з чужинецькими жіночими організаціями поширено, залежно від можливостей, у поодиноких країнах, найбільше в ЗСА, а особливо в Ню Йорку, що є осередком міжнародного політичного світу і де підтримується контакт із не-державними організаціями при ООН.

Окремий панель розглядав проблеми української ідентичности, української мови, мішаних подруж, а то й популярну тему в міжнародному жіночому русі „знущання в родині". Про жінок в'язнів в СССР говорила Ніна Строката із питомим їй ораторським хистом, а Христина Ісаїв мала тему „Політика репресій з перспективи 'гласности' ".

Мимоволі насувається сумнів діяльности такої кількости доповідей на одному конґресі (це під увагу організаторам СКВУ). Правда, хочеться порушити усі проблеми, що турбують українську суспільність. Але у 15-хвилинній доповіді неможливо всесторонньо насвітлити тему, не лишається досить часу на дискусію, а головне на обмін думками і спостереженнями делеґаток із дальших країн з їх своєрідною атмосферою суспільно-економічно-політичною. А врешті можливість слухачів-учасників конгресу вислухати і сприйняти таку різноманітність презентацій. Все ж доповіді дали нові ідеї і напрямні для майбутньої програми федерації. Але, мабуть, найціннішим явищем є те, що більшість панелісток була із молодшого покоління, вихованого поза Україною, однак з повним зрозумінням справ мови і ідентичности. Організаторам конгресу належить справді признання за підбір тем і промовців, а їм усім, без винятку, за старанне приготування до виступу.

Крім панелів були ще три доповіді. Доповідь Ярослави Зорич „Наші проблеми і завдання" — програмово-ідеологічна, дала напрямні на майбутнє і основу для резолюцій. І тут мало часу було на ширшу дискусію і на голос із інших країн, де проблеми і завдання різняться від американських чи канадських.

На святковому відкритті конгресу доповідь мала д-р Дарія Маркусь. Вона проаналізувала релігійно-історичний процес в Україні від середньовіччя почавши, коли „християнство відкрило двері у світ", до сьогоднішньої дійсности — заборони українських церков, політики русифікації і нищення культурних та історичних надбань народу.

Третю доповідь мала д-р Оксана Борушенко, професор університету Парани (Бразилія) на тему „Інтеграція і роля жінки". Спираючись на бразилійський досвід, доповідачка зробила аналізу українського еміграційного процесу з соціологічного аспекту, говорила про різні проблеми української еміграції в Бразилії та про теперішній період з намаганням змінити ситуацію і помогти убогим людям.

Релігійно-надхненим було слово Олени Терелі, що принесла вісті з України. Її життя, як і багатьох інших, було сповнене трагедіями особистими, але виростає нова ґенерація, що не хоче коритися. Підпільна церква діє в Україні, дарма, що священиків карають тюрмою, а й подиву гідні є жінки, що зберігають віру. „Ми діти однієї матері — немає католиків чи православних; нам треба єдности і братолюбія", сказала на закінчення О.Тереля.

Імпозантний конгрес був запляновний управою федерації, а зорганізований і приготований конгресовим комітетом у складі Олександри Ковальської, Ірени Вжесневської, Олександри Миндюк та Ольги Цвик. До помочі було дев'ять комісій, в яких працювали або співпрацювали понад 70 осіб, що своїм вкладом причинилися до його успіху. Присутність одного із митрополитів — Владики Максима або Владики Ізидора — на поодиноких частинах конгресу додала йому поваги і величности. Також замітна була участь державних і міських представників на офіційному відкритті конгресу і на бенкеті.

Конґрес відбувся напередодні Ювілейних святкувань Тисячоліття Хрищення України і немов розпочав їх окремою святочною програмою — молитвою за страдальну церкву і народ в Україні, що відбулася в міській ратуші. Відповідну програму — молитовну рецитацію з участю Владики Ізидора і священиків — виконав гурток дівчат. Програму підготовили Ольга Заверуха і Марія Шкамбара, а керівником була Христя Бідяк (всі з Торонто). Після урочистости запрошені гості і делеґатки зібралися в горішній гостинній залі супермодерного будинку на прийняття, яке відкрив привітальним словом старший радний міста Торонто Василь Бойчук. В мистецькій програмі виступив ансамбль „Верховина" — досконале тріо в складі Наді Коханської, Оксани Макогон і Богданни Ігнатович, — який заспівав кілька пісень. Мистецький керівник ансамблю Олена Глібович, акомпаньятор Михайло Бубна. Несподіванкою був виступ Олени Терелі, яка на запрошення гостей заспівала кілька пісень милозвучним голосом.

П'ятий Конґрес СФУЖО закінчився прощальним словом голів делеґацій і резолюціями, що дають напрямні праці для федерації і її складових організацій на наступних п'ять років. Заплянoване наступне засідання відбудеться в Торонто перед конгресом СКВУ в листопаді 1988 року.

Окремою атракцією конгресу були старанно приготовані виставки: українських вишивок роботи Мирослави Стахів з Ню Джерзі — під зарядом голови комісії народного мистецтва Наталії Даниленко, традиційного сільського печива Олени Мицик і її комітету, та відеофрагментів із музейного села — „Село спадщини української культури", що знаходиться 50 км на схід від Едмонтону, куратором якого є Радомир Білаш. Були також виставлені публікації СФУЖО і складових організацій, відзначок, наліпок, значків. В місті також було кілька мистецьких виставок.

З нагоди конгресу мистецька рада КУК в Торонто влаштувала два концерти — сольовий піяністки Ляриси Борушенко і камерного ансамблю „Нова" з Ню Йорку під мистецьким керівництвом Ляриси Крупи.

Українська громада Торонто взяла численну участь у конгресовому бенкеті (біля 700 осіб) та у полуденках, що й свідчить про зріст популярности федерації, яка має від 1982 року свій осідок у Торонто.

Дора Рак

Храмове свято в Норт Порті

Після Св. Літургії на храмовому святі св. Андрія в Норт Порті 13-го грудня 1987 року (зліва): митр. прот. Н. Столярчук, протопресв. Т. Форостій та протоєрей М. Михайлюк.

(Фото: Василь Пасько)

Щораз більше і більше приїжджає до Норт Порту, Фла., наших братів і сестер з Америки та Канади і тут на стало поселюються, щоби у цьому прекрасному стейті доживати свого віку. В нашій соборницькій громаді св. Андрія, що заінкорпорована як Релігійно-Культурний Осередок, найшли місце всі ті, „що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися". Тут пульсує культурне і релігійне життя. Закінчується будова 45 кондомініюмів, які вже майже на викінченні і всі вже розпродані.

В неділю, 13-го грудня, в сам день святого апостола Андрія, відбулося величаве храмове свято. До соборної Літургії стало трьох священиків, а саме капелян осередку о. протопресвітер Теодор Форостій, о. митрат прот. Нестор Столярчук і о. прот. Михайло Михайлюк. Проповідував о. Теодор, який у своїй піднесеній проповіді пригадав всім вірним про св. Андрія, що уважається першим Царгородським патріярхом, звідки св. Володимир прийняв віру і охрестив наш народ. Згадав також о. Теодор, що на Київському церковному соборі, який відбувся 1621 року, ухвалено таку резолюцію: „Св. ап. Андрій, це перший архиєпископ Царгородський — патріярх вселенський і апостол український і його ноги стояли на київських горах і очі його бачили Україну, а уста його благословляли і насіння віри в нашому народі посадив. Воістину Україна нічим меншим не є від інших народів, бо в ній проповідував Первозванний апостол Андрей". І так ми його величаємо в наших православних церквах на кожному відпусті при кінці Святої Літургії.

Внесено було многоліттсвія митрополитові Мстиславові, архиєп. Константинові і єпископові Антонію і всьому духовенству та всім Андріям нашої громади.

Зараз після Св. Мировання відбувся святочний обід. Засіло до столів понад 200 осіб. Після благословення святочної трапези о. Теодором, тостмайстром був наш незамінимий голова громади Володимир Різник. Він провадив святочною програмою, яка була дуже цікавою, бо голова вміло розказав про наші святочні Святоандріївські звичаї і вірування. Як співається в пісні, а „Святий Андрій стояв над Дніпром і благословив наш край і сказав звідси: 'Засяє благодать Божа і віра Христова покриє цей край, який зібрав до купи наш рівноапостольний князь Володимир' ".

Так живе і розвивається наша соборницька громада св. апостола Андрія.

Запрошуємо всіх вас відвідати нас! Нашим гостем на Різдвяні свята був Данило Шумук, якого ми вітали в суботу, 26-го грудня.

Н. Н.

Українська...

(Закінчення зі стор. 1)

вони повинні також підготовити мистецьку програму (вправи вольноруч), що мала б відбутися під час закриття Олімпіяди.

Всі змагання, пояснюють організатори, будуть відбуватися на двох спотрових площах, „Тризуба" і сусідньої площі на посілості Делавер Веллі коледжу. Приміщення для змагунів будуть в Менор Джуніор коледжі і в коледжі, де піднаймлена площа для спортових змагань. Крім того, біля площі „Тризуб" є ряд мотелів, де можуть винаймити кімнати змагуни. До змагових конкуренцій будуть допущені усі спортовці, що належать до українських клюбів і спортових товариств. Досі, інформують нас наші відвідувачі, зголосили вже свою участь вісім спортових українських організацій і спортові сектори молодечих організацій СУМ, ОДУМ, Пласту. Але зголошення приймається до 15-го березня 1988 року і напевно число змагунів і клюбів помітно збільшиться.

Для кожної ділянки спорту, що буде заступлена на Олімпіяди, організатори визначили вже окремого ланкового, що буде за неї відповідати: для легкоатлетики — Олег Колодій, копаного м'яча — Євген Чижович, відбиванки — Олесь Напора, тенісу — Юрій Савчак, плавання — Роман Слиж, гольфа — Богдан Аннюк, настільного тенісу — Юрій Храневич, а шахів — Сидір Новаківський.

Програма Спортової Олімпіяди розложена так, що на п'ятницю 27-го травня є передбачений приїзд і реєстрація учасників, на суботу 28-го відкриття, змагання, товариська зустріч на „Тризубівці" і забава в Українському Освітньо—Культурному Центрі і у Сестер Василіянок, в неділю 29-го Богослужби на „Тризубівці", змагання, а вечером бенкет і забава та товариська зустріч на „Тризубівці". Вкінці у понеділок 30-го закінчення змагань, роздача нагород, мистецька програма і закриття. Передбачене відкриття Олімпіяди у справжній „олімпійський" спосіб із перенесенням горіючого смолоскипу від оселі „Тризуба" до Делавер Веллі коледжу, а на суботу вечером плянована також ватра із святочною програмою для відзначення 1000-річчя, яка однак ще не є уточнена.

Організатори кладуть сильний наголос на спортові змагання і радіють зголошеннями не лише клюбів, але також добрих змагунів, що здобули собі ім'я в американському спорті. Це піднесе рівень Олімпіяди.

І. Чижович пригадує, що саме перед 52 роками, у 1936 році була також у Філядельфії Українська Спортова Олімпіяда, спонзором якої був Український Народний Союз, а взяло в ній участь 300 змагунів.

Розуміється тепер та ще із нагоди такої річниці як 1000-річчя Християнства можна сподіватися, що участь буде велика та імпозантна. І тут ми у нашій розмові доходимо до одної із важливих ділянок яка конечна до успіху цього великого задуму, тобто фондів. Хоча співгосподарем імпрези є крім УСО „Тризуб" також відомий із своєї кожночасної допомоги у всіх громадських починах Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії, є конечним, щоб Олімпіяду і видатки з нею зв'язані, (а їх організатори передбачують на принаймениие 75.000 дол.) спонзорували українські забезпеченеві і фінансові інституції, як також приватні українські підприємства, зокрема нагороди для поодиноких змагунів.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ Госні Мубарак, який перебуває тепер з офіційною візитою у Вашинґтоні, зустрівся на розмові з державним секретарем Джорджом Шулцом і президентом Роналдом Реґеном та лідерами Конґресу. Він апелював до Уряду З'єднаних Стейтів Америки, щоб Вашинґтон розпочав більш рішучі заходи в напрямі полагодження конфлікту на Близькому Сході між Ізраїлем і тамошнім арабським населенням. Головною метою його візити в ЗСА, кажуть політичні спостерігачі, є переконати Адміністрацію, що тільки скликання міжнародної конференції може перешкодити новому воєнному конфліктові, який, на його думку, назріває на Близькому Сході.

КОЛИШНІЙ КЕРІВНИК австрійської компанії „Норікум" Пітер Унтерверґер признався під час інтерв'ю з кореспондентом Ассошіейтед Пресс, що згадана компанія, не зважаючи на заборону уряду, доставляла свого часу для Ірану артилерійське знаряддя, тобто гармати і набої до них. Від лютого 1984 до квітня 1987 року компанія заробила на цій торгівлі понад 20 більйонів австрійських шілінгів. Тільки в одному 1985 році зарібок компанії становив чотири більйони шілінгів, приблизно 333 мільйони долярів.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Софії Яців

складаю 100.00 долярів
на Релігійне Товариство Українців Католиків — св. Софія.
Володимир ІВАНКІВ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. фармацевта Богдана Остапюка

складаємо 50.00 дол.
на Гарвардський Проєкт Тисячоліття Християнства Руси-України.

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.
Іванна і Микола зі сином Теодозієм СИВІ

У ВАШІНҐТОНІ В СЕРЕДУ, 27-го січня ц.р., сенатська Комісія юстиції одноголосно рекомендувала одобрення судді Антоні Кеннеді до Верховного Суду ЗСА. Припускають, що голосування повного Сенату відбудеться на початку наступного тижня й тим самим не передбачується жадних затримок, отже суддя А. Кеннеді зможе зайняти своє місце серед суддів Верховного Суду вже напередодні їх повороту до урядування 22-го лютого ц.р.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Перед українською спортовою Олімпіядою в ЗСА

У минулому числі „Спортових Вістей" ми подали важливіші інформації про заплановану II українську спортову Олімпіяду, що має відбутися наприкінці травня 1988 року у Філядельфії. Тією великою спортовою імпрезою українська молодь відзначає подвійне свято, а саме — разом з організованою українською громадою 1000-річчя Хрищення України та 50-річчя І-ої української спортової Олімпіяди, що в 1936 році відбулася теж у Філядельфії.

Те, що відбудеться 27-30-го травня ц.р., коли українська спортова молодь з різних спортових осередків ЗСА і Канади стане на старт до змагу у восьми видах спорту, буде служити для майбутнього історика українського спорту на цьому континенті неабияким доказом життєздатности українців у цьому столітті. Для сучасних наших спортових діячів, що живуть і діють в різних містах ЗСА і Канади, ця II-га українська спортова Олімпіяда має стати стимулом до відновлення і посилення спортово-виховної праці з нашою молоддю. Філядельфійська Олімпіяда має доказати нам, що тільки вперта і послідовна праця, від пропаганди спорту почавши, на спортових площах, кортах і басейнах, може увінчатися успіхом, що українська молодь хоче, вміє і може облегшити собі життя щоденними спортовими вправами, які принесуть їй не тільки приємність, але й привчать поборювати те, що іншим здається неможливим.

Спорт у сучасному світі є важливим виховним і дуже часто політичним чинником і як такий має підтримку найвищих чинників і ширшого кола суспільства у всіх державах. Говорячи про спорт, видатний український письменник Олесь Гончар між іншим сказав: „Без сумніву, захоплення спортом — благородне захоплення. Недарма ж люди античності вважали спорт невід'ємним елементом культури. Відомо, як часто в них атлет, людина бездоганної фізичної досконалості, водночас виявляв потяг і до поезії, театру, філософії. І одне не заважало іншому, людська особистість розвивалась всебічно: людина антична була, можливо, розвинена гармонійніше, ніж людина сучасна. А цей ядерний XX вік з його величезними навантаженнями вимагає від людини особливої зібраності всіх її сил інтелектуальних, духовних і фізичних. Бо тільки ж так сучасник наш може витримувати ці нечувані раніше перевантаги своєї епохи, залишаючись при цьому діяльним у творчості, повноцінним будівничим у всіх сферах життя.

Справжній спортовець уявляється мені людиною повсюди громадською активною, він не змириться з будь-якою несправедливістю, не виявить легкодуховості там, де потрібна мужність, подасть руку товаришеві, з усією пристрастю душі стане на захист природи, зупинить браконьєрську рушницю, яка сьогодні дострілює над Україною останніх птахів... Конфлікт людини з природою, — продовжував Гончар, — це, може, найтяжчий, найгостріший конфлікт сучасності. Конфлікт взаємовиснажливий, що вже озвався до нас Чорнобилем, і вимагає від нас дій, рішучості, згуртованості, бо ж стримати захланну жорстокість туполобого діляцтва може лише наш розум, почуття обов'язку, наша глибоко відчута людська гідність. Бачу спортовця безстрашним лицарем, мужнім громадянином своєї землі, надійним оборонцем її природних щедрот і її краси. Тож вітаю тебе, товаришу Спорт!", — так закінчив свої цікаві міркування Олесь Гончар.

В той час, як цей визначний український письменник в Україні закликав до „рішучості, згуртованості" для стримання „захланної жорстокості" в підокупаційній дійсності, та до „почуття обов'язку, відчуття людської гідності", нашим обов'язком у вільному світі є виховувати всесторонніх українських спортовців, здорову українську молодь, що має гідно репрезентувати українське ім'я.

На цьому місці хочеться тільки побажати нашій спортовій молоді в ЗСА і Канаді, щоб вона подбала про те, щоб сучасні штучні перешкоди життя не позбавили її життєдайних соків, щоб вона росла і розвивалася, щоб число її пелюсток повсякчас збільшувалося.

Для відновлення та пожвавлення нашої праці в ділянці фізичної культури і спорту II-га Українська спортова Олімпіяда матиме особливе значення.

Підготовляються до виступу на українській Олімпіяді

З різних міст ЗСА і Канади приходять вістки, що вже розпочалася підготовка в існуючих спортових осередках до активної участі в II-ій Українській спортовій Олімпіяді. Численною буде репрезентація СТ „Україна" Торонто, Монтреаль, Канада. Підготовляються спортовці і дружини з українських спортових осередків у Чикаґо, Дітройті, Клівленді, Ню Йорку і інших містах.

Широко буде заступлений УСО „Тризуб" Філядельфія, господар Олімпіяди. В управі УСВТ „Чорноморська Січ" інформують нас, що в змаганнях II-ої Української спортової Олімпіяди плянують взяти участь: І-ша дружина копаного м'яча під проводом Євгена Чижовича і Андрія Бакуна, юнацька дружина копаного м'яча, жіноча відбиванкова дружина, тенісова і плавацька дружини, чолові шахісти, гольфісти і визначніші змагуни „малої ракетки" — настільного тенісу.

Кияни в Лос Анджелесі

Київські футболісти, що виступають в клюбі „Динамо", вже розпочали підготовку до нового сезону. В першому етапі підготовки кияни провели змагання в турнірах в закритих залях Лінцу, Австрія, і Мюнхену, Західня Німеччина. Перші тренінги пройшли в містечку Руйт, поблизу Штутгарту, Західня Німеччина. Після цього футболісти столиці України (наприкінці січня) мали взяти участь в турнірі в закритій залі в Лос Анджелесі, Каліфорнія. Крім киян в цьому турнірі мали взяти участь відомий футбольний клюб „Бордо", Франція, „Кельн" Західня Німеччина, „Ґвадалягара" Мехіко та місцеві футбольні клюби.

Підготовку до нового сезону київський футбольний клюб розпочав вже у відновленому складі, в який включені Литовченко і Протасов з Дніпропетровського „Дніпра", воротар О. Жидков з азербайджанського клюбу „Нефтчі". З минулорічного складу вибули: В. Євсєєв (перейшов до донецького „Шахтаря") і В. Євтушенко (перенесений до дніпропетровського „Дніпра"). До резервової дружини Києва забрали зі Львова А. Мущинку, Ю. Мокрицького і Ю. Костика.

(от)

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ОФІЦІЙНИЙ ПРЕДСТАВНИК бейрутської поліції, повідомив, що мусулмани-шіїти, правдоподібно проіранського напрямку, захопили в полон ще одного громадянина Західної Німеччини Ральфа Рудольфа Шрая. Вони, перехопивши його на вулиці в західній частині Бейруту, впхнули в автомобіль і вивезли в невідомому напрямі. Свідки заявили поліції, що Шрай намагався вискочити, коли автомобіль зупинився на червоному світлі, але захоплювачі силою затягнули його назад в середину. Представник головного бюра канцлера західньонімецького уряду в Бонні заявив, що Гельмут Коль вислав до Бейруту і Теграну гострі ноти протесту проти захоплення Шрая.

ЛЮКСУСОВИЙ КОРАБЕЛЬ лінії Кунард, „Королева Єлисавета-2", який тепер відбуває свою подорож довкола світу зі зупинками на п'ятьох континентах, коли причалив у Лос Анджелесі був підданий суворій перевірці, включно з собаками спеціяльно навченими у вишукуванні наркотиків. Аґенти федеральної митної служби і чинники прибережної сторожі заявили, що перевірку зроблено тому, що пароплав зупинявся в Колюмбії, яка є головним доставцем кокаїни до ЗСА.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК В ПРЕСІ появилися повідомлення про дискримінацію негра-агента ФБІ, посипались критичні голоси в сторону ФБІ. Через свого речника Білий Дім заявив, що президент Роналд Реґен був „дуже стурбований" цим фактом і зарядив, щоб директор ФБІ Вілліям Сешенс перевів негайне слідство.

ПРИ ЛІКАРСЬКІЙ ПЕРЕВІРЦІ жінки, що як виявилося є носієм вірусу хвороби АІДС, знайдено в неї також другий, досі в Америці нечуваний вірус, який знайдено у хворих в Західній Африці. Сподіються, що це є єдиний випадок в ЗСА.

М. Шакед...

(Закінчення зі стор. 1)

зізнання Отто Горна дуже вартісним, помимо того, що він щойно як побачив аж дві світлини пригадав Івана з Треблінки.

У загальному, М. Шакед у своїх підсумках старався доказати, що всі свідки прокуратури були достовірними та вартісними, а сумніви оборони щодо зізнань деяких із них не мають підстав, за винятком Г. Боракса.

На тому розправу перервано до понеділка 1-го лютого, коли будуть продовжувати підсумки прокуратурою, правдоподібно впродовж цілого тижня.